

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. D. kwotę 15000 zł (piętnaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.07.2018r. do dnia zapłaty.

II. Nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 1033,34 zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote 34/100 grosze).

III. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. D. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Małoletni J. D., zastąpiony przez przedstawicielkę ustawową W. D. (1), wytoczył powództwo przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 15 000 złotych, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci prababci, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 lipca 2018 roku do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda wskazała, że w dniu 21 października 2016 roku w miejscowości O. (...) kierujący samochodem osobowym marki O. (...), o numerze rejestracyjnym (...), potracił poruszając się na rowerze M. L., która zmarła wskutek odniesionych obrażeń ciała.

Przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda wskazała, że w dacie powyższego zdarzenia sprawca szkody objęty był polisą ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej wystawioną przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń. Ubezpieczyciel został pisemnie zawiadomiony o wypadku, wszczął postępowanie likwidacyjne, jednak odmówił wypłaty zadośćuczynienia uznając, że małoletniego powoda nie łączy ze zmarłą stosunek najbliższego członka rodziny.

Zdaniem strony powodowej stanowisko pozwanego jest błędne. Małoletniego powoda łączyła ze zmarłą silna więź emocjonalna. Zmarła mieszkała blisko domu rodzinnego powoda. Małoletni codziennie po szkole odwiedzał prababcię

i spędzał u niej każdą wolną chwilę. Zawsze czekały na niego przygotowane przez prababcie smakołyki. Opowiadała mu ona różne historie i rozmawiała z nim na różne tematy. Latem chodzili razem na jagody i poziomki. Zawsze mógł na nią liczyć. W wakacje, ferie i w czasie choroby, w godzinach pracy rodziców, to prababcia sprawowała nad nim opiekę. Małoletni jest chorowitym dzieckiem, uznany został za osobę niepełnosprawną. W okresach choroby prababcia uczestniczyła w sprawowaniu nad nim opieki, podawała mu leki, przygotowywała posiłki, odwiedzała go w szpitalu, czuwała przy nim w szpitalu na zmianę z jego matką. Prababcia pomagała rodzinie małoletniego powoda także finansowo. Na początku roku szkolnego kupowała małoletniemu powodowi książki i przybory szkolne. Na wieść o śmierci prababci małoletni powód dużo płakał, nie mógł oswoić się z myślą, że już nigdy jej nie zobaczy. Nadal za nią tęskni i czuje żal związany z jej odejściem. Brakuje mu wspólnych rozmów i odwiedzin. Wspomina prababcie jako czułą i opiekuńczą osobę.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie strony powodowej dochodzona kwota 15 000 złotych w świetle rozmiaru krzywdy małoletniego powoda jest w pełni uzasadniona i odpowiada pojęciu sumy odpowiedniej.

Pozwana Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że nie uznała swojej odpowiedzialności w zakresie zgłoszonego przez małoletniego powoda roszczenia o zadośćuczynienie. W ocenie pozwanej przedmiotowe roszczenie jest niezasadne, albowiem zgłasza je osoba spoza kręgu osób najbliższych zmarłemu w rozumieniu art. 446 § 4 k.c. Ponadto powód nie wykazał, aby w wyniku zdarzenia z 21 października 2016 roku doznał krzywdy w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, które wymagałyby naprawienia w formie wypłaty zadośćuczynienia w dochodzonej wysokości. Zdaniem pozwanej nie jest także zasadne roszczenie odsetkowe, albowiem ewentualne opóźnienie w spełnieniu świadczenia z tytułu zadośćuczynienia może zostać określone co najwyżej od daty wyrokowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 października 2016 roku w miejscowości O. (...), w gminie O., kierujący samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), T. B., nie dostosował prędkości jazdy do warunków panujących na drodze i niewłaściwie obserwował drogę przed prowadzonym przez siebie pojazdem w wyniku czego uderzył prawą częścią pojazdu w prawidłowo poruszającą się rowerem w tym samym kierunku M. L., wskutek czego doznała ona urazu czaszkowo-mózgowego skutkującego jej zgonem.

M. L. była prababcią małoletniego J. D..

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu wydanym w dniu 5 października 2017 roku w sprawie II K 149/17, T. B. uznany został winnym popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. i za to skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat.

(okoliczności bezsporne; dowód: odpis wyroku karnego znajdującego się w aktach szkody utrwalonych na płycie CD k. 48)

W dacie powyższego zdarzenia kierujący samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) objęty był polisą ubezpieczeniową OC w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Przedstawicielka ustawowa małoletniego J. D., W. D. (1), zawiadomiła Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną o szkodzie i wezwała do zapłaty na rzecz małoletniego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek śmierci prababci.

Ubezpieczyciel wszczął postępowanie likwidacyjne szkody i decyzją z 7 czerwca 2018 roku odmówił wypłaty zadośćuczynienia wskazując w uzasadnieniu, iż brak jest podstaw do uznania, że prawnuka J. D. łączył z poszkodowaną stosunek najbliższego członka rodziny w rozumieniu art. 446 § 4 k.c.

(okoliczności bezsporne, dowód: decyzja z 07.06.2018r. znajdująca się w aktach szkody utrwalonych na płycie CD k. 48)

W chwili śmierci M. L. miała 80 lat. Była zdrowa i w pełni sprawna. Małoletni J. D. miał wówczas 12 lat i zamieszkiwał z rodzicami w odległości 500 metrów od miejsca zamieszkania prababci. Łączyła go z prababcią trwała i silna więź emocjonalna.

Małoletni J. D. od trzeciego roku życia cierpiał na różne dolegliwości bólowe, zaburzenia widzenia i równowagi, wskutek czego często był hospitalizowany. W wieku sześciu lat zdiagnozowano u niego boreliozę. Wobec powikłań pozostaje pod stałą opieką poradni neurologicznej, endokrynologicznej, a także chirurgicznej. Posiada orzeczenie o niepełnosprawności, która to niepełnosprawność datowana jest od listopada 2010 roku. Z powodu swojej choroby małoletni często jest hospitalizowany lub leczony jest w domu i nie uczęszcza wtedy do szkoły. W tym czasie, zważywszy na godziny pracy jego rodziców, w sprawowaniu nad nim opieki zawsze pomagała prababcia. Małoletni praktycznie codziennie odwiedzał prababcię, gdyż mieszkała ona na trasie pomiędzy jego domem, a szkołą. Jeździł też do niej na rowerze nawet kilka razy dziennie. Bardzo lubił spędzać z nią czas. Chodzili razem do kościoła, nad jezioro, do lasu na jagody i poziomki. Prababcia dbała też finansowo o jego potrzeby. Wspomagała rodziców małego w pokrywaniu kosztów jego leczenia, kosztów zakupu podręczników i przyborów szkolnych.

Śmierć prababci wywołała u małego J. D. reakcje charakterystyczne dla żałoby po stracie bliskiej osoby. Nasiliły się objawy takie jak płaczliwość, zaburzenia snu, uczucie smutku, żalu i przygnębienia. Trwało to przez około miesiąc i nie wywołało u małego trwałych zaburzeń emocjonalnych lub choroby psychicznej. Małoletni tęskni za prababcią i bardzo ciepło ją wspomina.

(dowód: orzeczenie o niepełnosprawności k. 12; dokumentacja medyczna małego powoda k. 13-22; zeznania przedstawicieli ustawowych małego powoda W. D. (1) k. 52v-53 i W. D. (2) k. 53-53v; opinia biegłej sądowej z zakresu psychologii k. 60-62 wraz z opinią uzupełniającą k. 89-90)

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkody powstałe wskutek zgonu M. L. była bezsporna. Spór koncentrował się na ustaleniu, czy małoletni powód jest najbliższym członkiem rodziny zmarłej w rozumieniu art. 446 § 4 k.c., któremu przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, a w dalszej kolejności na ustaleniu rozmiaru krzywdy, jakiej doznał małoletni powód na skutek śmierci prababci i w konsekwencji na ustaleniu wysokości należnego mu zadośćuczynienia.

W ocenie strony pozwanej małoletni powód nie należy do kręgu osób najbliższych zmarłemu w rozumieniu art. 446 § 4 k.c.

Zdaniem Sądu z powyższym stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z art. 446 § 4 k.c., Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ustalenie kręgu podmiotów uprawnionych do zadośćuczynienia nie jest oczywiste. Rozbieżności w tej kwestii nie zostały dotychczas wprost rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Kluczowe znaczenie dla wskazania osób uprawnionych do dochodzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. ma określenie naruszonego dobra osobistego i rozstrzygnięcie, czy niezbędnym jego składnikiem jest istnienie formalnych więzów rodzinnych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych różnie nazywane jest dobro osobiste podlegające ochronie,

którego naruszenie uzasadnia żądania zapłaty zadośćuczynienia w razie śmierci osoby bliskiej. Zgodnie z pierwszym kierunkiem orzeczniczym dobro to ujmowane jest jako „więź rodzinna”. Według kolejnego kierunku jest to „więź rodzinna, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy”. Zgodnie z innymi kierunkami jest to „prawo do życia rodzinnego”, „więź emocjonalna łącząca osoby bliskie - jednak z kręgu najbliższych członków rodziny”, „szczególna więź rodziców z dzieckiem”, „prawo do życia w związku małżeńskim, posiadania ojca i życia w pełnej rodzinie”. W zależności od uznania danego dobra osobistego, różnie kształtować się będzie krąg podmiotów uprawnionych do dochodzenia zadośćuczynienia. W pierwszym przypadku (dobra osobistego „więzi rodzinnych”) krąg osób uprawnionych zależy będzie od definicji rodziny. Zgodnie z definicją opartą na węzłach krwi (przysposobienia) krąg podmiotów uprawnionych będzie wyznaczany przepisami Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego. Przy przyjęciu tzw. „socjologicznej definicji rodziny” krąg podmiotów uprawnionych z jednej strony może ulec zawężeniu (o osoby spokrewnione, względnie spowinowacane, które jednak nie tworzyły ze zmarłym rodziny w socjologicznym tego słowa znaczeniu); z drugiej – poszerzeniu, np. o konkubentów. Natomiast przy przyjęciu, że dobrem osobistym jest więź między osobami bliskimi, krąg podmiotów uprawnionych do dochodzenia zadośćuczynienia będzie jeszcze inny (np. do grona osób uprawnionych do zadośćuczynienia będzie można zaliczyć np. przyjaciół).

Mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i poczynione w oparciu o niego ustalenia faktyczne, nie budzi wątpliwości Sądu, iż na skutek śmierci M. L. doszło do naruszenia dobra osobistego małoletniego powoda – więzi rodzinnej, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy – czego konsekwencją jest uznanie, iż małoletni powód należy do kręgu podmiotów uprawnionych do zadośćuczynienia w oparciu o art. 446 § 4 k.c.

Roszczenie najbliższych członków rodziny zmarłego o przyznanie stosownego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c. zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej. Przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma na celu kompensację doznanej krzywdy, tj. złagodzenie cierpienia wywołanego śmiercią osoby bliskiej oraz pomoc osobie pokrzywdzonej w dostosowaniu się do zmienionej w związku z tym rzeczywistości (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.06.2011r., III CSK 279/10, Lex nr 898254).

W literaturze zwraca się uwagę, że na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego.

Równocześnie wskazuje się, iż przyznane zadośćuczynienie ma kompensować nie tyle doznany ból spowodowany śmiercią osoby bliskiej, gdyż utrata osoby bliskiej zawsze wywołuje ból, lecz przedwczesną utratę członka rodziny.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. winno nastąpić według kryteriów branych pod uwagę przy zasądzaniu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych z uwzględnieniem jednak ciężaru gatunkowego naruszonego dobra. Jednocześnie wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne. Ustawodawca wskazał, że suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia ma być odpowiednia, nie sprecyzował jednak zasad ustalania jej wysokości. Niedający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy powoduje, że ustalenie jej rozmiaru, a w ślad za tym wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny sądu, który powinien uwzględniać całokształt okoliczności sprawy, rozmiar cierpień psychicznych, ich nasilenie i czas trwania. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, wskazał, że powołanie się przy ustalaniu zadośćuczynienia na potrzebę utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia, ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, ale jednocześnie nie może być źródłem wzbogacenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.02.2000r., III CKN 582/98, LEX nr 52776 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.11.2007r., V CSK 245/07, LEX nr 369691).

Nie ulega wątpliwości, że śmierć osoby najbliższej powoduje uczucie żalu, smutku i przygnębienia u każdego człowieka. Cierpienie jest tym bardziej nasilone, jeżeli śmierć jest niespodziewana i nieuzasadniona, co miało miejsce w niniejszym przypadku.

Jak wynika z zeznań przedstawicieli ustawowych małoletniego powoda oraz z opinii powołanej w niniejszej sprawie biegłej sądowej z zakresu psychologii, śmierć prababci była dla małoletniego powoda bardzo ciężkim przeżyciem emocjonalnym. Bliskie sąsiedztwo, a także aktywne włączenie się prababci w życie małoletniego, szczególnie w sytuacjach kryzysowych – chorobie i pobytach w szpitalu – spowodowały, że małoletniego łączyła z prababcią silna, trwała i świadoma więź emocjonalna. Prababcia dbała o bezpieczeństwo i potrzeby małoletniego powoda, służyła mu wsparciem i pomocą, organizowała czas wolny. Małoletni tęskni za prababcią i bardzo ciepło ją wspomina.

Biegła z zakresu psychologii stwierdziła ponadto, że po śmierci prababci u małoletniego powoda wystąpiły reakcje charakterystyczne dla żałoby po stracie bliskiej osoby – nasiliły się objawy takie jak płaczliwość, zaburzenia snu, uczucie smutku, żalu i przygnębienia, co trwało przez około miesiąc (k. 60-62). W opinii uzupełniającej biegła podtrzymała swoje stanowisko i rzeczowo odniosła się do zarzutów strony pozwanej. Wskazała, że nie skorzystanie przez małoletniego powoda z pomocy psychologicznej lub psychiatrycznej nie miało negatywnego wpływu na funkcjonowanie powoda, który w okresie żałoby otrzymał wsparcie rodziny i mogło być ono wystarczającą pomocą w ówczesnym stanie psychicznym małoletniego (k. 89-90).

Sąd w pełni podziela zeznania przedstawicieli ustawowych małoletniego powoda, bowiem są logiczne i wzajemnie się uzupełniają, oraz opinię podstawową i uzupełniającą biegłej psycholog, bowiem spełniały one stawiane im wymogi, odzwierciedlały staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadały w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinie sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną biegłej. W szczególności biegła przy wydawaniu opinii przeprowadziła stosowne badanie przedmiotowe.

Szczególny rodzaj dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej, które to dobro zostało naruszone, oraz ból, cierpienie i poczucie krzywdy spowodowane zerwaniem tej więzi, uzasadniają przyznanie małoletniemu powodowi zadośćuczynienia.

Wysokość zadośćuczynienia nie może mieć charakteru symbolicznego, lecz odczuwalny ekonomicznie wymiar dla tego, kto doznał krzywdy. Przy określeniu wysokości tego świadczenia trzeba mieć na względzie okoliczności konkretnej sprawy, w tym indywidualne cechy pokrzywdzonego i jego zdolności do powrotu do równowagi psychicznej po upływie określonego czasu; a także brać pod uwagę poziom jego dotychczasowego życia, który będzie rzutował na rodzaj wydatków konsumpcyjnych minimalizujących doznane cierpienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż dochodzona przez małoletniego powoda kwota 15 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę, nie jest wygórowana i jest w pełni uzasadniona. Zadośćuczynienie w tej wysokości ma odczuwalny ekonomicznie wymiar i uwzględnia rozmiar krzywdy doznanej przez powoda. Złagodzi ono ból i cierpienie wywołane śmiercią prababci, zrekompensuje naruszenie dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej oraz pomorze małoletniemu w dostosowaniu się do zmienionej rzeczywistości.

Wobec powyższego, na podstawie art. 446 § 4 k.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz małoletniego powoda kwotę 15 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 lipca 2018 roku do dnia zapłaty.

W zakresie żądania zasądzenia odsetek od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia, wskazać należy, że roszczenie o zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę jest, podobnie jak większość roszczeń deliktowych, uprawnieniem bezterminowym. Stosuje się więc do niego zasadę z art. 455 k.c., w

świetle której świadczenie z tego tytułu powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, przy uwzględnieniu rozwiązań szczególnych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30.05.2014r. w sprawie VI ACa 1455/13, Lex nr 1527296). W tym przypadku jest to regulacja zawarta w przepisie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Z akt szkody nie wynika, kiedy pozwana została zawiadomiona o szkodzie małoletniego powoda. Z całą pewnością wiedzę tą posiadała w dacie wydania decyzji z dnia 7 czerwca 2018 roku o odmowie przyznania zadośćuczynienia. Sąd nie mógł jednak wyjść ponad żądanie pozwu, dlatego zasądził odsetki od daty wskazanej przez stronę powodową.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej uiszczonej od udzielonego pełnomocnictwa.

Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Pieszku kwotę 1 033,34 złotych - tytułem opłaty sądowej od pozwu (750 złotych) oraz tytułem niepokrytych wydatków na opinie biegłych sądowych (283,34 złotych) - od poniesienia której małoletni powód był zwolniony.